

Η Μάνα (Διαβάστε το όλοι)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή](#)

Σηκωνόταν κάθε πρωί και πριν κάνει οτιδήποτε άλλο κατευθυνόταν προς το προσκυνητάρι. Έκανε τον σταυρό της, αργά, ευλαβικά. Έπιανε με το δεξί της χέρι το μικρό ποτηράκι που χρησιμοποιούσε για καντήλι το έφερνε στο αριστερό της χέρι και ξανάκανε το σταυρό της.

Το άφηνε απαλά πάνω στο τραπέζι που βρισκόταν εκεί δίπλα, άνοιγε μια μικρή μπιζουτιέρα που μέσα αντί για χρυσαφικά είχε θυμιάμα, καρβουνάκια, φυτιλάκια. Πρόσθετε λίγο λάδι, άλλαζε το φυτιλάκι, το άναβε ψέλνοντας το «Άξιον εστίν», το τοπετούσε και πάλι στο κέντρο του προσκυνηταριού.

Το παλιό φυτιλάκι με την χαρτοπετσέτα δεν τα πετούσε στα σκουπίδια, είχε μια ειδική σακούλα, όταν γέμιζε την έπαιρνε και την έκαιγε σε μια άκρη της αυλής του σπιτιού της.

Κάθε μέρα ο γιος της την πετύχαινε σε κάποιο σημείο αλλαγής του φυτιλιού. Αυτός πήγαινε πάντα βιαστικά στο μπάνιο, να πλυθεί, να ντυθεί να πάει στην δουλειά.

Ο πατέρας του τους είχε αφήσει εδώ και χρόνια, μάλλον καλύτερα που έφυγε μιας και η καημένη του η μάνα τράβηξε πολλά από τα μεθύσια και τις ασωτίες του.

Την παρατηρούσε κάθε μέρα, κάθε πρωί να ψέλνει, να θυμιάζει το σπίτι, να τον αποχαιρετά με το θυμιατό στο χέρι, να τον σταυρώνει καθώς αυτός απομακρυνόταν. Και πάλι την έβλεπε να ανοίγει απαλά τις κουρτίνες του παραθύρου και να τον παρατηρεί καθώς έμπαινε στο αμάξι.

Μετά και αυτή ντυνόταν και πήγαινε στο ναό να ακούσει την ισχνή φωνή του ιερέα να ψέλνει τον όρθο της ημέρας. Μέσα στο ναό καθόταν όρθια κάτω από την αγιογραφία της Αγίας Αικατερίνης.

Εκεί στο στασίδι ακουμπούσε λίγο, έκλεινε τα μάτια της και έλεγε την ευχή. Μόλις τελείωνε ο όρθος περίμενε τον πάτερ να πάρει την ευχή του. Έβαζε μετάνοια, φιλούσε το χέρι του και έφευγε.

Το απόγευμα καθώς γυρνούσε κουρασμένος από την δουλειά την έβρισκε είτε να κρατά το συναξάρι είτε το προσευχητάρι. Του έβαζε να φάει, δεν τον ρωτούσε πολλά, μόνο αν ήταν καλά, μόνο αν ήθελε κάτι και μπορούσε να το κάνει.

Καθόταν μαζί του και τον έβλεπε να τρώει. Τον έβλεπε και χόρταινε και η ίδια, χαιρόταν όταν έτρωγε όλο το φαγητό στο πιάτο, μα χαιρόταν περισσότερο εάν ζητούσε κι άλλο. Αν σήκωνε τα μάτια του έβλεπε πάντα το χαμόγελό της. Σιωπηλή, ήρεμη, παρόν. Τελείωνε το φαγητό του. Έκανε τον σταυρό της.

Σηκωνόντουσαν από το τραπέζι. Πήγαινε στο σαλόνι, άνοιγε την τηλεόραση, έβλεπε είδησεις ή αθλητικά, μπορεί να τον έπερνε ο ύπνος εκεί. Κατα το βραδάκι, σηκωνόταν ντυνόταν και καθώς άνοιγε την πόρτα έλεγε «μάνα, θα βγώ...».

Η φωνή της ακουγόταν πίσω από την κλειστή πόρτα του δωματίου της, έκαμε να τον προλάβει μα τις περισσότερες φορές τον λόγο της τον προλάβαινε ο ήχος της εξώπορτας «...να προσέχεις παιδί μου...».

Έμενε στην κλειστή εξώπορτα, όρθια, μόνη, σιωπηλή. Μετά από λίγο γυρνούσε στο δωμάτιό της. Δίπλα στο μονό κρεβάτι της είχε ένα μικρό χαλάκι. Σήκωνε απαλά την φούστα της, τα γονατά της ακουμπούσαν χάμο. Το βλέμμα της έμενε καρφωμένο σε μια εικόνα της Παναγίας που είχε στο κομοδίνο της.

Δεν άκουγες τίποτα να βγαίνει από το στόμα της, δεν άκουγες φωνή, μα αν ήσουν παρόν θα έβλεπες τα μάτια της να γεμίζουν δάκρυα, να χαρακώνουν τα μάγουλά της, να κυλάνε στο λαιμό της και να χάνονται στην αλυσίδα του σταυρού της.

Οι ώρες περνούσαν, δύο, τρεις και τέσσερις ώρες. Στα γόνατα. Στο μικρό αυτό χαλάκι, στην μικρή αυτή κάμαρα.

Ποτέ της δεν έκανε κύρηγμα στο γιο της. Ποτέ της δεν τον ρωτούσε που πήγαινε, με ποιους ήταν, τί έκανε. Την ανησυχία της την έκανε προσευχή.

Το κλειδί στην πόρτα ακουγόταν. Ήταν ο γιος της. Γύρισε. Έκανε τον σταυρό της. Ακουμπούσε το μέτωπό της χάμο και έμενε εκεί μέχρι ο γιος της να μπει στο δωμάτιό του. Αφού έπεφτε για ύπνο, έκανε αυτή να σηκωθεί.

Μα κάποιες φορές ήταν τόσο δύσκολο. Τόση ώρα στα γόνατα δεν αισθανόταν πλέον τα πόδια της. Προσπαθούσε στηριζόμενη στο κρεβάτι της. Κάποιες φορές ίσα ίσα που κατάφερνε να ακουμπήσει το σώμα της στο στρώμα, κάποιες άλλες φορές έμενε χάμο απλώνοντας τα πόδια της περιμένοντας να κυκλοφορήσει και πάλι το αίμα.

Την επόμενη μέρα, η πόρτα του δωματίου του άνοιγε. Καθώς πήγαινε στο μπάνιο την έβλεπε και πάλι να αλλάζει το φυτιλάκι. Και αυτό γινόταν χρόνια. Πάντα διακριτική. Είχανε μεταξύ τους μια συνδέουσα απόσταση, μία σχέση σεβασμού, κατανόησης, αλληλοπεριχώρησης.

Ο καιρός περνούσε. Γνώρισε μια κοπέλα όμορφη, καλοσυνάτη, απλή. Την αγαπούσε πολύ ο γιος της, και αυτή την αγάπησε πολύ. Την έφερε και στο σπίτι. Της είπανε ότι έχουν σκοπό να παντρευτούν.

Η μάνα του σηκώθηκε έκανε στο σταυρό της, «να ναι ευλογημένο παιδιά μου», είπε, έπεσα στα γόνατα, έπιασε τα χέρια της κοπέλας και τα φίλησε. Τα φίλησε και τα γέμισε δάκρυα, δάκρυα χαράς.

Πέρασαν μερικές ημέρες. Το πρόγραμμα στο σπίτι δεν άλλαξε. Μέχρι εκείνο το πρωινό.

Ξύπνησε, βγήκε από το δωμάτιό του μα δεν είδε την μάνα του. Κοντοστάθηκε. Έμεινε ακίνητος μερικά δευτερόλεπτα. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Τα χείλη του ψέλλιζαν μια λέξη μα την επαναλάμβαναν αδύναμα, ψιθυριστά.

Μα όσο πήγαινε η λέξη δυνάμωνε, μέχρι που η φωνή του έγινε κραυγή... «μάνα μου», έλεγε και ξανάλεγε, έτρεξε στη μικρή της κάμαρα. Άνοιξε την πόρτα. Την είδε γονατιστή πάνω στο μικρό χαλάκι.

Ακίνητη, σιωπηλή, ήρεμη, χωρίς πνοή, με μάτια κλειστά, με το κομποσχοίνι στα χέρια της. Είχε γύρει και ακουμπούσε στο πλάι του κρεβατιού. Το μικρό πορτατίφ ήταν ακόμα αναμένο. Μπροστά της η εικονά της Παναγίας.

Γονάτισε δίπλα της. Σταμάτησε να φωνάζει. Σταμάτησε να κινείται κι αυτός. Και οι δυο πλέον ήταν γονατιστοί. Μάνα και γιος. Δίπλα δίπλα.

Μετά από μερικά λεπτά γύρισε, την είδε, της χάιδεψε τα μαλλιά, την πλησίασε και την ασπάστηκε στα μάτια της, σ'αυτά τα μάτια που ήταν ακόμα υγρά από τα δάκρυα της προσευχής της, της νήψης που βίωνε.

Τα δικά του μάτια είχαν γίνει κόκκινα από την αλμύρα των δακρύων του. Η όψη του όμως ήταν ειρηνική, όπως της μάνας του.

Σηκώθηκε. Πήγε προς το προσκυνητάρι. Πήρε με το δεξί του χέρι το καντηλάκι. Άλλαξε το φυτιλάκι. Έκανε το σταυρό του.

Μετά ειδοποίησε τους συγγενείς...

Το μεγαλύτερο κήρυγμα είναι η ζωή μας.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: askitikon.eu